

Narcissus
Påskeliljen
Søren P. Grarup 1994

En lille bleggul blomst var netop sprunget ud i den tidlige morgens sollys.

“God morgen. Hvem er du?”

Blomsten prøvede at dreje hovedet for at se, hvem det var, der spurgte om noget så indviklet så tidligt om morgenen. Det var svært, for den var endnu helt stiv i nakken, og så havde den kun ét øje - lige i midten - og det kiggede som regel kun indad.

Dens nysgerrighed overvandt dog besværlighederne, for den ville nødig gå glip af noget.

Dér i morgenlyset stod en mand. Selv om han var helt udsprunget (blomster kender ikke ordet “voksen”) så han alligevel helt nyspiret ud.

“Besynderligt,” tænkte blomsten og var lige ved at blive interesseret i at vide, hvem han var. Men hans indviklede spørgsmål, “hvem er du?” fandt den dog mere interessant.

“Hvem jeg er? — Jeg er en lilje,” svarede blomsten.

“Hvad gør du her?” spurgte manden.

“Jeg er lige kommet op og er sprunget ud,” svarede blomsten, “hele vinteren ligger jeg i mit løg i jorden og samler kræfter og venter på foråret. Vinteren er så kold og våd og fortjener ikke mit nærvær. Men foråret og jeg er venner. Ja, foråret er til for mig. Foråret er faktisk ikke noget uden mig. Det er næsten mig, der skaber foråret - ja, det er det - jeg skaber foråret.

Se dig omkring. Ser du måske andre blomster? Jeg ser ingen,” sagde den og vendte øjet indad.

Manden smilede overbærende, men det så blomsten ikke. “Når du er en lilje, så hedder du vel Liliium?” spurgte manden, for det hedder liljer nemlig på gartnerlatin.

Blomsten sukkede og rystede på hovedet, “Liliium - det rimer på ‘lille dum!’ - næh, mit navn er Narcissus.”

Det hedder sådan en gul blomst faktisk på gartnerlatin.

“Narcissus?” sagde manden eftertænksomt, “var det ikke ham, grækerne fortæller et sagn om? Han blev så forelsket i sit eget spejlbillede, at han ikke kunne løsrive sig fra det og døde.”

“Tal ikke til mig om døden. Den er mere mørk og kold end vinteren,” indvendte blomsten, “jeg er lige sprunget ud. jeg vil kun tænke på livet og slikke solskin, så jeg kan se rigtig dejlig ud.”

“Jo,” fortsatte manden med glæde i stemmen, “Jeg vil tale om døden, for jeg har lige været der. Og det er sandt, at den er mere mørk og kold end vinteren. Den er præcis så mørk og kold som en verden, hvor alle kun tænker på sig selv.”

“Hvad mener du med det?” spurgte blomsten og hang med bladene, for den følte sig ilde berørt og forvirret af det, manden sagde. “Og hvordan kan du have været i døden og så stå her nu? Og hvordan kan du lyde så glad, når du taler om døden?” Blomsten bøjede sig ned og var lige ved at visne.

“Jeg gik frivilligt i døden og dræbte den med Guds kærlighed,” sagde manden. “Og nu, påskemorgen, er jeg stået op fra døden for at skabe liv og lys og varme alle vegne, hvor egoismens mørke og kulde spredte død.

Det er mig, der skaber livet. Det lys, du bader dig i, er mit lys. Foråret er min varme.”

Han bøjede sig ned og løftede blomstens hoved op. Hans læber rørte dens indadvendte øje i et kys.

“Hvad sker der?” hviskede blomsten. Den rettede sig op - den kunne ikke lade være. Dens bleggule kronblade blev lysende solgule. Dens indadvendte øje vendte sig udad, næsten som en kikkert, der vil se alt omkring sig.

“Der sker det, at du lever nu,” svarede manden, “og fra nu af skal dit navn ikke være Narcissus. Du skal hedde Påskelilje, for nu skal du fortælle - ikke om dig selv - men til alle, der ser dig, at livet har sejret over døden, og livet er smukt.”

Påskeliljen stod ganske stille og så med sit nye, undrende øje op på manden. Jo - han var lige spiret - så var det sandt, hvad han sagde.

“Hvem er du, som kan skabe sådan et forår?” spurgte påskeliljen.

“Jeg hedder Jesus Kristus,” svarede manden. Så vendte han sig om og gik bort, mens han nynnede en lille glad sang.

Påskeliljen stod på sin stilk og så sig om. Det havde den aldrig gjort før.

“Tænk, at her er så smukt. Det har jeg aldrig før vidst,” sagde den til sig selv, “bare der snart kommer nogen, som jeg kan fortælle det til.”